

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Jeg saa, Du var lidt trist -

Citation: Rode, Helge: "Jeg saa, Du var lidt trist -", i Rode, Helge: *Digte*, 1896, s. 91.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_02-shoot-workid60387/facsimile.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Jeg saa, Du var lidt trist —

Jeg saa, Du var lidt trist, imens Du sang
til Gitarspil den lille muntre Vise.
Der kom i Dine Øjue paa engang
et Blik saa sygt af Kummer, Sorg og Trang,
som Toner ikke kunde skænke Lise.

Da tænkte jeg, Dit Liv, vort Liv er trist,
vi nynner sorgfuldt paa en munter Vise
og vandrer fremad hver med vore Brist,
til Døden skiller alle ad tilsidst
og ender vore Haab og skænker Lise.

Lad fare Venskab og Medlidenhed!
vort Inderste, det ejer ingen Venner.

Den følte vel, der med en anden led,
at kun hans egen Smerte dobbelt sved,
Hver staar for sig — mens Hjertet sorgfuldt
brænder.

Og Livet vilde det nu engang slig,
at Menneskenes Kaar skal være haarde.
Vi vandrer fremad over andres Lig,
og Venskab er kun Vaabenfred i Krig.
Vi hilser tavs og stille med vor Kaarde.

Og tidt er Kærlighed en stakket Stund,
saa mange Veje krydser vore Veje,
og Hadsord slumrer bag en elsket Mund,
og den, der vilde være god, blir ond
den Dag, han ser en Fremmed paa sit Leje.

Gør Sindet haardt! — mod Menneskene
haardt
og bring til Skov og Hav Din Offerkerte!
Dog — vendte altid vi vort Ansigt bort
fra andres Sorg — da misted vi af vort
en Vej, der fører til vort eget Hjerter.